

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 422/11
09.03.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Власте Јовановић, чланова већа, са саветником суда Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући о захтеву Д.з.т. О.Т. д.о.о. Б., правног следбеника П.з.п. и и.у.и. М.В. д.о.о. из Б., који је поднет преко пуномоћника Г.Ц. и Ј.Ј., адвоката из Б., за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда 11 У 7536/10 (2009) од 16.06.2011. године, уз учешће противне странке Републике Србије - Републичке агенције за електронске комуникације, раније Републичке агенције за телекомуникације, у предмету утврђивања висине накнаде за коришћење радио фреквенције, у нејавној седници већа одржаној дана 09.03.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се УВАЖАВА, УКИДА пресуда Управног суда 11 У 7536/10 (2009) од 16.06.2011. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање. О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против решења Републичке агенције за телекомуникације број 1-02-416-751/08 од 12.12.2008. године, којим се П.з.п. и и.у.и. М.В. д.о.о. из Б., чији је правни следбеник Д.з.т. О.Т. д.о.о. Б., утврђује накнада за коришћење радио-фреквенција у фреквенцијском опсегу 3400-3600 MHz, за периоде и у износима ближе означеним у диспозитиву тог решења, са обавезом уплате укупног износа накнаде од 9.285.245,90 динара у року од 30 дана од дана достављања решења.

У захтеву, који је поднет на основу члана 49. Закона о управним споровима, подносилац оспорава законитост побијане пресуде због повреде односно погрешне примене одредаба Закона о телекомуникацијама ("Сл. гласник РС" бр. 44/2003, 36/2006 и 50/2009). Наводи да је за дозволу за радио-станицу, која је издата на основу Закона о системима веза платио све важеће таксе и трошкове за период важења дозволе 10 година које су предвиђали тада важећи прописи, и да се у складу са чланом 106. став 3. Закона о телекомуникацијама обратио туженом са захтевом за замену важеће издавањем нових дозвола за радио-станице. Указује да се Управни суд у побијаној пресуди није бавио нити се изјаснио о ставу 6. члана 106. Закона о телекомуникацијама, који је одлучујући за решавање ове правне ствари. Ово зато јер је тужени орган морао да, сагласно тој законској одредби, утврди статус подносиоца захтева по основу права стечених по раније важећим прописима, а како није донео одлуку с тим у вези, не постоји ни правни основ да тражи плаћање накнаде за коришћење радио-фреквенције. Такође указује да суд у образложењу побијане пресуде погрешно наводи одредбу члана 65. став 6. Закона о телекомуникацијама, јер је право коришћења фреквенцијских опсега наведених у дозволама стекао на основу члана 69. тада важећег Закона о системима веза, а не по тој законској одредби, па је следствено томе погрешно и подвођење обавезности плаћања годишњих накнада за њихово коришћење под одредбу члана 72. став 4. Закона о телекомуникацијама. Са ових разлога детаљно образложених у захтеву подносилац предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи и укине или преиначи побијану пресуду.

У одговору на захтев противна странка, Републичка агенција за електронске комуникације, раније Републичка агенција за телекомуникације, остаје у свему при наводима истакнутим у одговору на тужбу и образложењу оспореног решења, и предлаже да суд захтев одбије као неоснован.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Из побијане пресуде произилази да је Управни суд одбио тужбу подносиоца захтева јер је нашао да је оспорено решење донето без повреде правила поступка и уз правилну примену материјалног права. Према образложењу побијане пресуде, тужилац је основано обавезан на плаћање накнаде за коришћење радио-фреквенције, јер је тужени орган у поступку који је претходио доношењу оспореног решења правилно утврдио да су постојеће дозволе за радио-станице на снази, да је тужилац на основу тих дозвола, сагласно одредбама члана 65. став 5. Закона о телекомуникацијама, стекао право да користи радио фреквенције у опсегу наведеном у тим дозволама, па је као њихов корисник дужан да, сагласно члану 72. став 4. Закона о телекомуникацијама, плаћа годишњу накнаду за коришћење радио-

фреквенције у висини коју одреди Агенција у складу са Правилником о висини накнаде за коришћење радио-фреквенција ("Сл. гласник РС" број 8/06). Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да се основано наводима захтева указује да је Управни суд том пресудом повредио закон на штету подносиоца захтева, када је у свему прихватио наводе из оспореног решења, а да се при томе, имајући у виду наводе тужбе, није одредио по питању каква је правна природа раније стеченог права подносиоца захтева након ступања на снагу Закона о телекомуникацијама. Наиме, тужилац је у тужби указивао да тужени није поступио сагласно члану 106. став 3. Закона о телекомуникацијама, јер му након ступања на снагу тог закона на његово тражење није издао нову лиценцу, због чега сматра да није у обавези да за коришћење радиофреквенција плаћа накнаде прописане одредбама тог закона, обзиром да су постојеће дозволе издате по раније важећем Закону о системима веза, којим ова накнада није била прописана. У образложењу оспореног решења тужени орган је навео да је Министарство саобраћаја и телекомуникација Републике Србије, 2003. и 2004. године, сагласно одредбама члана 69. Закона о системима веза, издало тужиоцу дозволе за радио-станице са роком важења од 10 година, и да је добијањем тих дозвола ималац стекао право на коришћење радио-станице, односно право коришћења радио фреквенција у опсегу наведеном у тим дозволама, сагласно одредбама члана 65. став 5. Закона о телекомуникацијама („Сл.гласник РС“ бр. 44/03 и 36/06), који је ступио на снагу 02.05.2003. године, а по члану 114. почео да се примењује од 28.августа 2005. године. Такође је навео да је Агенција у законској обавези да спроведе поступак издавања лиценце за фреквентни опсег 3400-3600 MHz, у складу са општим актом министарства надлежног за послове телекомуникације, али док се не стекну законски услови за то да се може закључити да су постојеће дозволе за радио-станице на снази и њихов корисник је у обавези да плаћа годишњу накнаду за коришћење радио-фреквенције. У образложењу побијане пресуде садржани су исти наводи у вези обавезе тужиоца да плаћа наведену годишњу накнаду. Управни суд налази да се тужилац неосновано позива на одредбу члана 106. Закона о телекомуникацијама и да му обавеза плаћања накнаде за коришћење радио-фреквенције може бити одређена тек након што тужени замени постојеће дозволе. Ово из разлога што налази да је правилан закључак из оспореног решења да одобрење и лиценца представљају две различите категорије, те да лиценца у смислу одредбе члана 33. став 4. Закона о телекомуникацијама није постојала у време важења претходног закона по коме је лиценцу издавала Влада Републике Србије. Како је неспорно да је тужиоцу одобрење за коришћење радиофреквенција издало надлежно министарство, које није било надлежно да издаје лиценце, то се предметна одобрења, у смислу Закона о телекомуникацијама, по оцени Управног суда, не могу сматрати лиценцама. Међутим, оспорено решење не садржи овакве наводе и чињеничне закључке, а Управни суд не образлаже на основу чега је заузео изнети став и тако утврдио чињенично стање без расправе. Увидом у списе предмета је утврђено да одговор на тужбу Републичке агенције за телекомуникације садржи овакво закључивање, али се не може сматрати да је на тај начин утврђен правни статус тужиоца након ступања на снагу Закона о телекомуникацијама, јер се тај статус може утврдити само у решењу, односно његовом образложењу као део чињеничног стања. Према члану 1. и члану 38. став 1. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" 46/96), у управним споровима судови одлучују о законитости аката којима државни органи и предузећа или друге организације које врше јавна овлашћења решавају о правима или обавезама физичких лица, правних лица или других странака у појединачним управним стварима, а на основу чињеница утврђених у управном поступку. Сходно наведеним законским одредбама, Управни суд цени законитост оспореног решења, у коме не постоји чињенични закључак у вези правне природе стечених дозвола за радио-станице какав је изражен у побијаној пресуди, а који је од битног утицаја на решење ове управне ствари.

С тим у вези, у одговору на захтев противна странка је навела да у конкретном случају не постоји погрешна примена одредби члана 106. став 1-5 Закона о телекомуникацијама, јер те одредбе не подразумевају замену дозвола изданих сходно члану 69. Закона о системима веза за нове лиценце, обзиром да те дозволе нису лиценце нити друга права која одговарају лиценци у смислу члана 33. став 4. Закона о телекомуникацијама. Имајући у виду да су чланом 33. Закона о телекомуникацијама прописане врсте дозвола које издаје Агенција, а да члан 106. став 2. истог Закона одређује да је ималац лиценце или каквог другог права дужан да у року од годину дана од дана примене овог закона затражи од Агенције издавање нове лиценце (замена лиценце) или одобрења, која ће бити издата сагласно овом закону, Врховни касациони суд налази да је ради законитог одлучивања у овој управној ствари неопходно оценити наводе тужбе о правној природи стеченог права подносиоца захтева након ступања на снагу Закона о телекомуникацијама, имајући у виду и одредбе члана 106. став 6. Закона о телекомуникацијама.

Овај суд је ценио наводе подносиоца захтева да је за период важења дозвола платио све важеће таксе и трошкове које су предвиђали тада важећи прописи, па налази да ови наводи нису основани. Ово стога што се из списка види да су накнаде на чије се плаћање подносилац позива, предвиђене Законом о републичким административним таксама. Како су овим законом регулисане искључиво административне таксе, то се исте не могу поистоветити са накнадама за коришћење радио-фреквенције, које су прописане чланом 72. Закона о телекомуникацијама.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 3. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде и предмет вратио Управном суду који је дужан да у поновном поступку расправи сва питања на која му је указано овом пресудом.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 09.03.2012. године, Узп 422/11

Записничар,

Председник већа - судија,

Радојка Маринковић,с.р.

Снежана Живковић,с.р.